

Kan man älska fler än en?

Eddie hade nyss fyllt sju när hans syster Nellie föddes.

Vad liten hon var!

Det tyckte inte mamma.

– En kraftig unge, sa mamma. 4 210 gram, det är rätt mycket, du Eddie! Du ska tro att det kändes när den här lilla klumpen pressade sig ut!

Ändå tyckte Eddie att hon var liten. Jämfört med ett normalstort barn, typ Eddie, var hon ju bara en liten klump.

Men att det kunde göra ont att pressa fram en sån där stor klump, det förstod Eddie.

– Gjorde det mycket ont? frågade han och såg kritiskt på Nellie.

Ingen fick göra illa hans mamma, inte ens Nellie!

Men mamma bara skrattade.

– Det har jag redan glömt, sa hon. Jo, en stund gjorde det väldigt ont, det var likadant när du föddes. Men det betyder inget, för man älskar den där lilla ungen som föds så oändligt mycket.

– Får det göra hur ont som helst då?

– Nästan, sa mamma.

– Miljoner gånger ondare?

– Egentligen. Fast det skulle jag nog inte klara. Man orkar ju inte hur mycket som helst, trots allt.

Eddie ville ha klarhet i det här. Även mammor hade tydligen en gräns. Jo, det trodde han nog själv också.

– Och om det gör för mycket ont, så att man inte orkar, då slutar man att älska den där ungen, väl?

– Nej, sa mamma allvarligt. Det gör man aldrig. Man kanske skriker eller svimmar, men man slutar inte älska sitt barn. Aldrig.

– Eller dör, sa Eddie. Om det gör så ont att mamman dör? Då slutar hon väl att älska ungen?

– Hon älskar i alla fall sitt barn så länge hon lever, sa mamma, hur ont det än gör. Det är jag säker på. Sen kanske hon är i himlen och älskar barnet därifrån.

Mamma strök Eddie över håret.

– Men Eddie, gubben, så hemskt är det inte att föda barn! Det är mest härligt! Och inte tänker jag på att det gjorde ont att föda Nellie, jag tänker på hur glad jag är över henne.

– Du älskar henne väldigt mycket, va? sa Eddie.

– Det gör jag! sa mamma glatt. Hur mycket som helst! Och dig med, Eddie! Precis lika mycket!

Nu började Nellie gny. Hon var hungrig. Mamma la henne till bröstet, och Nellie tystnade snabbt. Det hördes bara belåtna kluckande ljud.

Eddie fick fortfarande inte ihop det riktigt.

Var det inte lite överdrivet att mamma var så himla glad i den där ungen? Hela mamma riktigt strålade av glädje när Nellie glufsade i sig. Inte var hon så glad när hon serverade köttfärssås med spaghetti till Eddie.

Kanske hon hade till exempel tio kilo kärlek i sig, allt som allt? Och pappa fick väl nåt kilo och mormor och morfar och mostrarna och farmor och farfar, fast inte så mycket. De kanske fick dela på ett kilo.

Och innan Nellie föddes, så hade mamma gett resten av sin kärlek till Eddie, typ åtta kilo. Och det hade räckt bra. Egentligen hade Eddie varit den hon älskat, och sen hade det funnits några till som hon också gillat. Och Eddie var inte knusslig, det bjöd han gärna på.

Men nu var det annorlunda.

Nu var Nellie plötsligt så jätteviktig. Hon hade fått nästan alla tio kilo kärlek av mamma. Sen fick pappa och Eddie och några till dela på det lilla som blev kvar. Ett halvt kilo, kanske. Var det så?

Det som blev över till Eddie kunde väl räcka till lite spaggetti och köttfärssås och en klapp på huvet ibland, men resten gick väl till Nellie? Var det inte så?

Kan man på allvar älska mer än en i taget?

Eddie var inte säker.

Borde föräldrar egentligen ha mer än ett barn?

Han ville fråga. Samtidigt var han rädd för svaret. Mamma skulle kanske säga att, jo, så är det ju. Men nu är du så stor att du klarar dig bra med ett halvt kilo kärlek. Nu är det Nellies tur, det förstår du väl?

Eddie tog sats.

–Mamma, sa han sen, kan man älska mer än en i taget?

Mamma såg upp på honom.

–Jaa! sa hon mycket bestämt. Det kan man! Det vet jag, för det gör jag! Jag älskar dig, Eddie, precis hur mycket som helst. Och jag älskar pappa och lilla Nellie och, ja en massa andra människor också. Det är inte ens svårt. Det är som med bröstmjölken, det rinner till ny kärlek hela tiden, så mycket det behövs. Det är bara ett problem.

Nu kommer det, tänkte Eddie, att det i alla fall inte räcker. Han stålsatte sig att ta smällen.

–Det finns hur mycket kärlek som helst, sa mamma, men inte hur mycket tid som helst. Det är ett problem, men det får man försöka lösa.

–Hur menar du?

–Tja, sa mamma, just nu till exempel skulle jag vilja bygga lego med dig. Eller göra en koja med filtar över köksbordet. Eller läsa en saga eller nåt annat kul. Jag skulle ha lust att göra nåt bara med dig. Men då är Nellie samtidigt hungrig. Så då får vi vänta tills hon ätit klart, annars skriker hon.

–Kan vi bygga en koja sen?

–Det kan vi! sa mamma. Det gör vi! Så fort hon somnat!

Och Eddie kände igen hur vansinnigt mycket han tyckte om det där lilla knytet, bara hon nu ville somna! Och hur vansinnigt mycket han tyckte om mamma.

Jo, bestämde han sig, man kan älska två på en gång!

Att prata om:

- Ja, vad tror du? Kan en förälder älska alla sina barn lika mycket?
- Älskar mamma Eddie och Nellie och pappa lika mycket, tror du?
- Älskar hon dem på samma sätt?
- Och älskar Eddie mamma och pappa och Nellie lika mycket?
- På samma sätt?
- Älskar man olika människor på olika sätt?
- Varför älskar man nån?
- Måste man ha tid med varann för att älska?